

Szenvedni Krisztusért

SZOMBAT DÉLUTÁN

E HETI TANULMÁNYUNK: 2Timóteus 3:12; 1Péter 1:6; 3:13-22; 4:12-14, 17-19; Jelenések 12:17

„Hiszen erre hívatatok el, mivel Krisztus is szenvedett értetek, és példát hagyott rátok, hogy az ő nyomdokait kövessétek” (1Pt 2:21, HUNB).

Közismert a kereszténység üldöztetésének a története az első századokban. A Biblia – főként *Az apostolok cselekedetei* – bepillantást enged abba, ami az egyházra várt. Az üldözés és a vele járó szenvedés egyértelműen jelen volt azoknak a keresztényeknek az életében, akiknek Péter a levelét írta.

Az apostol az 1. fejezetben azt mondta, hogy *„noha most kissé, ha meg kell lenni, szomorkodtok különféle kísértések között, hogy a ti kipróbált hitek, ami sokkal becsesebb a veszendő, de tűz által kipróbált aranyból, dicsőre, tisztességre és dicsőségre méltónak találtsák a Jézus Krisztus megjelenésekor”* (1Pt 1:6-7). A levélnek majdnem az utolsó megjegyzése is ugyanezzel a gondolattal foglalkozik: *„A minden kegyelemnek Istene pedig, aki az ő örök dicsőségére hívott el minket a Krisztus Jézusban, titeket, akik rövid ideig szenvedtetek, ő maga tegyen tökéletessé, erősekké, szilárdakká és állhatatosakká”* (1Pt 5:10).

A rövid apostoli levélben nem kevesebb, mint három hosszabb szakasz foglalkozik azzal, hogy az olvasók szenvednek Krisztusért (1Pt 2:18-25; 3:13-21; 4:12-19). Akárhogyan is nézzük, az üldözés okozta szenvedés *Péter első levelének* egyik fő témája, és most ezzel fogunk foglalkozni.

A KORAI KERESZTÉNYEK ÜLDÖZTETÉSE

Olvassuk el 1Pt 1:6 és 5:10 verseit! Miről beszél itt Péter? Szerinte hogyan reagálnak az olvasói arra, amivel szembesülnek?

Az első néhány évszázadban szörnyű halál fenyegette az embereket egyszerűen azért, ha csak kereszténnyé lettek. Bemutatja egy levél, amit Traianus római császárnak írtak, hogy mennyire bizonytalan volt a korai keresztények helyzete. Plinius küldte a levelet, aki az írás idején Pontusz és Bitinia – az 1Pt 1:1 versében felsorolt régiók közül kettő – kormányzója volt (Kr. u. 111-113).

Plinius útmutatást kért Traianustól. Levelében megkérdezte, hogy mit tegyen azokkal, akiket kereszténységgel vádoltak. Beszámolt róla, hogy kivégeztette azokat, akik ragaszkodtak kereszténységükhöz. Mások kijelentették, hogy bár korábban keresztények voltak, többé már nem azok. Nekik

Plinius megengedte, hogy Traianus császár és más istenek szobrainak ajánljanak fel tömjént, Jézust pedig átkozzák meg, és ezzel bizonyítsák be ártatlanságukat.

Ritkán gyakorolták az élő császárok imádását Rómában, bár ők maguk a Római Birodalom keleti részében, ahova Péter az első levelét írta, megengedték, sőt időnként szorgalmazták is nekik szentelt templomok építését. Néhány ilyen templomnak saját papjai és oltárai voltak, ahol áldozatokat lehetett bemutatni. Plinius a Kis-Ázsiában hosszú ideje meglévő gyakorlatot követte azzal, hogy rávette a keresztényeket: a császár szobra előtt tömjénezéssel és a szobor imádatával mutassák ki a Birodalom iránti hűségüket.

Az I. században időszakonként a hívők igen nagy veszélyben voltak, csupán csak a kereszténységük miatt. Ez különösen jellemezte Néró (Kr. u. 54-68) és Domitianus (Kr. u. 81-96) császárok idejét.

Am a *Péter első levelében* ábrázolt üldözés inkább helyi jellegű volt. Kéves konkrét példát találunk a levelében az üldözésekre, de talán ide tartozhattak a hamis vádak (1Pt 2:12), a szidalmazás és a gyalázás (1Pt 3:9, 4:14). Nem úgy tűnik, hogy a bebörtönzés vagy a kivégzés gyakori következmény lett volna, legalábbis abban az időben, noha a próbák igen kemények voltak. Viszont keresztényi életük miatt a hívőkkel szembehelyezkedett az I. század társadalma, és megesett, hogy szenvedniük kellett a hitük miatt. Így amikor Péter az első levelét írta, olyan témával foglalkozott, ami komoly aggodalommal töltötte el az embereket.

KRISZTUS SZENVEDÉSE ÉS PÉLDÁJA

Olvassuk át 1Pt 3:13-22 szakaszát! Hogyan viszonyuljanak a keresztények azokhoz, akik szenvedést okoznak nekik a hitük miatt? Milyen kapcsolat van Jézus szenvedése és a hívőknek a hitük miatti szenvedése között?

Péter kijelentette, hogy „*ha szenvedtek is az igazságért, boldogok vagytok*” (1Pt 3:14), ezzel Jézus szavait visszhangozta: „*Boldogok, akik háborúságot szenvednek az igazságért*” (Mt 5:10). Majd azt mondta, hogy a keresztények ne féljenek a támadóiktól, hanem Úrként szenteljék meg (tiszteljék) a szívükben Krisztust (1Pt 3:15). Segít elúzni az ellenségeiktől való félelmüket, ha elismerik Jézust.

Majd azt tanácsolta a keresztényeknek, hogy mindig készek legyenek elmagyarázni, milyen reménységük van, méghozzá megnyerő módon – szelíd-séggel és félelemmel (a „félelem” szót időnként „tiszteletnek” fordítják; lásd 1Pt 3:15-16).

Péter ragaszkodik ahhoz, hogy a keresztények ne szolgáltassanak másoknak okot a vádaskodásra, legyen tiszta a lelkiismeretük (1Pt 3:16). Ez azért fontos, mert a megvádolt keresztény hibátlan élete miatt a vádaskodó szegyenben marad.

Világos, hogy abban nem lehet érdemet találni, ha valami gonoszság elkövetése miatt szenved az ember (1Pt 3:17). A jó, a helyes cselekedetekért való szenvedés viszont már egészen más helyzet. „*Mert jobb jót, mint gonoszt cselekedve szenvedni, ha ez az Isten akarata*” (1Pt 3:17, új prot. ford.).

Péter ezután Jézus példáját hozta fel. Maga Krisztus is szenvedett az igazsága miatt. Életének szentsége és tisztasága folyamatos dorgálást jelentett azoknak, akik gyűlölték Őt. Jézus volt az, akinek a leginkább kellett szenvednie a jó, nem pedig a rossz cselekedetei miatt.

Ám az Ő szenvedése lett az egyetlen út az üdvösségre. A bűnösök helyett halt meg [„*mint igaz a nem igazakért*” (1Pt 3:18)], hogy a benne hívők megkaphassák az örök élet ígését.

Előfordult már, hogy nem azért szenvedtünk, mert valami rosszat, hanem éppen mert jót tettünk? Mi volt ez a tapasztalat, és mit tanultunk meg belőle? Mit jelent kereszténynek lenni és Krisztus jellemét tükrözni?

A TŰZPRÓBA

Olvassuk el 1Pt 4:12-14 verseit! Miért mondja azt Péter, hogy a hívők ne ijedjenek meg a szenvedéstől? Lásd még Jn 15:18; 2Tim 3:12!

Péter egyértelművé teszi, hogy ha keresztényként szenvedünk üldözést, akkor részesek vagyunk Krisztus szenvedéseiben. Ez nem lehet meglepő. Sőt, ellenkezőleg! Ahogy Pál is írta: „*De mindazok is, akik kegyesen akarnak élni, üldöztetni fognak*” (2Tim 3:12). Jézus is figyelmeztette a követőit arra, hogy mivel találják majd magukat szembe: „*Akkor nyomorúságra adnak majd benneteket, és megölnék titeket; és gyűlöletesek lesztek minden nép előtt az én nevemért. És akkor sokan megbotráncognak, és elárulják egymást, és gyűlölik egymást*” (Mt 24:9-10).

Ellen G. White szerint: „Így lesz ez mindazokkal, akik kegyesen akarnak élni Krisztus Jézusban. Üldözés és gyalázat vár mindazokra, akiket Krisztus Lelke hevít. Az üldözés módja idővel változhat, azonban az elv, a lelkület alapja ugyanaz, amely az Úr választottait megölte Ábel napjai óta” (Ellen G. White: *Az apostolok története*. Budapest, 2001, Advent Kiadó, 379. o.).

Olvassuk el Jel 12:17 versét! Mit árul el ez a szöveg a keresztények üldözésének valóságáról az utolsó napokban?

Nem kérdés, hogy az üldözés állandó valóság lehet a hűséges keresztények számára, ezt tárgyalta itt Péter, amikor olvasóit a rájuk váró „tűzpróbára” figyelmeztette.

A tűz jó hasonlat. A tűz képes pusztítani, de meg is tisztíthat valamit a szennyeződéstől, attól függően, hogy éppen mire hat. A házakat elpusztítja, míg az ezüstöt és az aranyat megtisztítja. Egyrészt nem szabad szándékosan üldözést kiváltanunk, másrészt azonban Isten még az üldözésből is képes jót kihozni. Péter tehát ezt tanácsolja olvasóinak (így nekünk is): *Az üldözés valóban rossz, de ne csüggedjete el attól, mintha valami váratlan dolog lenne! Haladjatok tovább előre hitben!*

Mit tehetünk, hogy felemeljük, bátorítsuk és még segíteni is tudjuk azokat, akik a hitük miatt szenvednek?

ISTEN NÉPE ÉS AZ ÍTÉLET

Vessük össze 1Pt 4:17-19 verseit Ézs 10:11-12 és Mal 3:1-6 szakaszaival! Mi a közös a mondandójukban?

Ezek a szakaszok az ítélet folyamatát írják le, ami Isten népének ítéletével kezdődik. Péter még az olvasói szenvedéseit is összeköti Isten ítéletével. Szerinte a keresztények szenvedése lehet akár Isten ítélete is, amely Isten házanépén kezdődik. „*Akik tehát az Isten akaratából szenvednek, azok is – jót cselekedve – ajánlják lelküket a hű Teremtőnek*” (1Pt 4:19, új prot. ford.).

Olvassuk el Lk 18:1-8 verseit! Hogyan segít ez a rész megérteni Isten ítéletét?

A bibliai időkben az ítélet vágyott esemény volt. A szegény özvegyasszony példázata Lk 18:1-8 szakaszában azt mutatja be, hogy milyen volt az általános viszonyulás az ítélethez. Az özvegyasszony tudta, hogy csak akkor alakulhat jól az ügye, ha talál egy bírót, aki hajlandó felvállalni azt. Nincs elég pénze, se elég nagy rangja ahhoz, hogy könnyen előterjeszthesse a panaszát. Végül mégis meggyőzi a bírót, hogy hallgassa meg és adja meg neki azt, ami jár. Ahogy Jézus is mondja: „*Hát az Isten nem áll-é bosszút az ő választottaiért, kik őhöz kiáltanak éjjel és nappal, ha hosszútűrő is irántuk*” (Lk 18:7)? A bűn gonzságot hozott a világba, Isten népe pedig a korszakok során mindvégig várja, hogy Ő majd mindent helyreállít.

„*Ki ne félne téged, Uram! és ki ne dicsőítene a te nevedet? mert csak egyedül vagy szent. Mert eljönnek mind a pogányok és lehajolnak előtted; mert a te ítéleteid nyilvánvalókká lettek*” (Jel 15:4).

Gondoljunk a sok gonzságra, ami a földön büntetlenül maradt és marad! Tehát miért is olyan fontos nekünk, keresztényeknek az igazság és Isten igazságos ítéletének gondolata? Milyen reménységet ad az az ígélet, amely szerint Isten igazságot fog szolgáltatni?

HIT A PRÓBÁK IDEJÉN

Amint láthattuk, Péter olyan hívőknek írt, akik a hitükért szenvedtek. A keresztény történelem pedig megmutatta, hogy a dolgok csak még rosszabbra fordultak, legalábbis egy ideig. A következő években biztosan sok keresztény lelt vigaszra és megnyugvásra abban, amit Péter írt. Kétségtelen, hogy sokan ma is így éreznek.

Miért van szenvedés? Ez természetesen ősrégi kérdés. *Jób könyvének*, a Biblia egyik legkorábbi könyvének a szenvedés a fő témája. Valóban, ha megnevezhetünk valakit (Jézuson kívül), aki nem „*mint gyilkos, vagy tolvaj, vagy gonosztévő, vagy mint más dolgába avatkozó*” (1Pt 4:15) szenvedett, az Jób volt. Elvégre Isten is ezt mondta róla: „*Észrevetted-e a szolgálmat, Jóbot? Bizony nincs hozzá hasonló a földön: feddhetetlen, igaz, istenfélő és bűn-gyűlölő*” (Jób 1:8). Mégis, nézzük csak meg, hogy mit kellett szegény Jóbnak kiállnia, nem mintha gonosz lett volna, hanem éppen azért, mert jó volt!

Hogyan segítenek a következő igehelyek választ találni a szenvedés eredetének kérdésére? 1Pt 5:8; Jel 2:10; 12:9

A rövid válasz úgy hangzik, hogy azért szenvedünk, mert benne vagyunk a Krisztus és Sátán közötti nagy küzdelemben. Ez nem pusztán egy hasonlat, jelképe a természetünkben meglévő jónak és gonosznak. A létező ördög és a valóságos Jézus vívja igazi küzdelmét az emberekért.

Olvassuk el 1Pt 4:19 versét! Hogyan segíthetnek nekünk a Péter által leírtak, bármilyen küzdelmünk is legyen éppen most?

Amikor szenvedünk, különösen, ha azt *nem* közvetlenül egy rossz tettünk okozta, természetesen újból és újból feltesszük a kérdést, mint Jób: *Miért?* Azonban gyakran nem kapunk választ. Ahogy Péter is mondja, csak annyit tehetünk a szenvedések között, hogy Istennek ajánljuk a lelkünket, benne, „*hű*” Teremtőnkben bízunk és „*jót cselekedve*” élünk tovább (1Pt 4:19, új. prot. ford.).

Keresztényként miért olyan fontos a számunkra, hogy Isten jellemét, jóságát és irántunk való szeretetét mi magunk is megismerjük, különösen, amikor szenvedünk? Hogyan tanulhatjuk meg, hogy jobban kell Istent és az Ő szeretetének valóságát ismernünk?

TOVÁBBI TANULMÁNYOZÁSRA:

A vasárnapi tanulmány a keresztények üldöztetéséről szól. Itt következik a császárnak írt levél teljesebb kivonata, amely arról szól, hogy mit szenvedtek el a keresztények az első századokban: „...ezt a módszert követtem azokkal szemben, akiket kereszténységük miatt jelentettek fel: Kihallgattam őket arra nézve, hogy keresztények-e. Ha bevallották, még kétszer elismételtem a kérdést, és halálbüntetéssel is fenyegettem őket. Ha továbbra is kitartottak hitük mellett, akkor elrendeltem a kivégzésüket. Akármilyen természetű is legyen a hitvallásuk, kétségtelenül azt éreztem, hogy a macacsság és a hajlíthatatlan konokság büntetést érdemel. Akik tagadták, hogy keresztények voltak vagy valaha azok lettek volna, és elismételtek utánam az Istennek mondott könyörgésemet, akik bort és tömjént ajánlottak fel a képed előtt, amit abból a célból rendeltem oda, az Istennek képével együtt, és akik végül megátkozták Krisztust – azt mondják, hogy a valódi keresztények közül egyiket sem lehet rákényszeríteni efféle cselekmények elvégzésére –, azokkal szemben jónak láttam ejteni a vádak. Mások, akiket a feljelentő megnevezett, először kereszténynek vallották magukat, majd ezt tagadták. Igaz, korábban ez volt a meggyőződésük, de elhagyták azt, egyesek három éve, mások több éve, és voltak, akik már huszonöt éve. Mind imádták a te szobrodat és az Istenek képeit, és megátkozták Krisztust” (*Plinius levelei*. London: William Heinemann, 1915, 10:96 könyv, 2. köt. 401-403. o.).

BESZÉLGESSÜNK RÓLA!

- 1) **Milyen komoly kérdéssel találták szembe magukat a keresztények, amelyet a Plinius leveléből vett idézet is bemutat? Milyen párhuzamot látunk itt azzal, ami az utolsó napokban is jönni fog Jel 14:9-12 szakaszában a harmadik angyali üzenete szerint? Mit árul ez el azokról a fő kérdésekről, amelyek a nagy küzdelem mögött húzódnak meg?**
- 2) **„Az emberek azzal vádolják Isten törvényének tisztelőit, hogy csapásokat hoznak a világra. A természet félelmes háborgásáért, az emberek viszálykodásáért, a vérontásért és a mérhetetlen szenvedésért – őket okolják. Az az erő, amely az utolsó figyelmeztetést kíséri, felbőszíti a gonoszokat. Haragjuk fellángol azok ellen, akik elfogadták az üzenetet, és Sátán még jobban elmélyíti a gyűlölet és az üldözés szellemét” (Ellen G. White: *A nagy küzdelem*. Budapest, 2013, Advent Kiadó, 526. o.). Nem tudjuk, mikor következnek be ezek, de hogyan lehetünk mindig készen megállni a helyünkön, ha bármiféle ellenállásba ütközünk a hitünk miatt? Mi a felkészülésünk titka?**

SZALÉZI FERENC:
ÍME, A TE KERESZTED

ISTEN BÖLCSESSÉGE
örök időktől fogva
kiszemelte neked
a keresztet,
mint szívből jövő
drága ajándékát.

MIELŐTT
ezt a keresztet
reád adta volna,
megtekintette
mindentlátó szemével,
átgondolta
isteni értelmével,
megvizsgálta
bölcsgigaszósságával,
átmelengette
szerető karjaival.
Mindkét kezével
megmérte,
nehogy egymilligrammnyival ne-
hezebb
vagy egy milliméterrel
is nagyobb legyen,
mintsem elhordozhatnád.

Majd megáldotta
legszentebb nevével
és felkenete kegyelmével.
Átitatta vigaszának illatával,
azután mégegyszer
reád tekintett
és mérlegelte bátorságodat.

AZ ÉGBŐL
jön hát a te kereszted,
Isten különös köszöntése ez,
és az Ő mindenben könyörülő
szeretetének
alamizsnája számadra.

(Kárpáti Petronella: *Oltalomra vágyunk*. Budapest, 2008, 106-107. o.)